

поведінки неповнолітніх, прищеплення жаги не тільки до знань, а й до культури, мистецтва, музики, театру, спорту та ін.;

– відродження та збереження духовно-моральних цінностей, сімейних та суспільно-молодіжних традицій;

– розвиток інституту «ювенальних волонтерів» тощо.

Таким чином, реформування системи профілактики правопорушень неповнолітніх, створення нових ювенальних технологій, упровадження системи відновного правосуддя та шкільних служб примирення, удосконалення правосуддя щодо неповнолітніх, діяльності служб дитячих омбудсменів, комісій у справах неповнолітніх та захисту їх прав, спеціалізованих підрозділів у справах неповнолітніх органів прокуратури та поліції, а також інші реалізовані заходи, на наше тверде переконання, повинні дати позитивні результати у державній політиці забезпечення безпеки дитинства.

1. Вечерова Є.М. Міжнародно-правовий статус неповнолітнього: перспективи подальшого розвитку в контексті взаємодії міжнародної та національних правових систем. *Часопис Академії адвокатури України*. 2011. № 11 (2). С. 101-104.

2. Мельникова Э. Б. Ювенальная юстиция: Проблемы уголовного права, уголовного процесса и криминологии: Учеб. пособие. 2-е изд., испр., доп. М.: Дело. 2001. 272 с.

Масоха Владислава Олегівна

курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних розслідувань

науковий керівник:

Пісоцька Каріна Олександрівна

викладач кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМАТИКА НАДАННЯ ДОПОМОГИ НЕПОВНОЛІТНІМ, ЯКІ ПОСТРАЖДАЛИ ВІД ПРОЯВІВ НАСИЛЬСТВА

Суспільство щодня страждає від проявів агресії. Звісно, є люди, яким вдається з цим упоратись самотійно. Але є й такі, яким обов'язково потрібне надання психологічної допомоги. На жаль, діти не мають змоги впоратись із агресором, особливо якщо ним є батьки.

У статті 1 Конвенції про права дитини зазначено, що дитиною є кожна людська істота до досягнення нею вісімнадцятирічного віку [1]. Саме в такому віці діти є найбільш вразливими, починається перехідний вік. У

їхньому оточенні з'являються непорозуміння, суперечки, сварки. Насильство стосовно них може бути зі сторони батьків, друзів або навіть незнайомих людей.

Розрізняють декілька видів насильства. Наприклад, фізичне, психологічне, сексуальне. На жаль, всі ми забуваємо, що відсутність виховання батьками або опікунами дітей, нехтування ними, також призводить до потенційної шкоди дитині. У статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» зазначено таке: якщо дитина стала свідком (очевидцем) насильства, то вважається, що вона теж його зазнала [4]. Існують такі терміни як: «насильство над дітьми» та «жорстоке поводження з дітьми». Окремі дослідники розрізняють ці поняття й описують жорстоке поводження з дітьми як загальний термін, що включає у себе торгівлю та експлуатацію.

Згідно ВООЗ, насильство над дітьми є глобальною проблемою з серйозними наслідками. За статистикою, чверть усіх дорослих піддавалась фізичному насильству в дитинстві. Щорічно фіксується більше ніж 40 тисяч смертей дітей до п'ятнадцяти років. Саме тому було визначено, що держава повинна здійснювати захист дитини і на законодавчому рівні. До її повноважень відноситься захист від усіх форм прояву домашнього насильства або жорстокого поводження з дитиною; втягнення дітей у злочинну діяльність, залучення до вживання алкоголю чи наркотичних засобів; використання їх для створення та розповсюдження порнографічних матеріалів чи змушення до жебрацтва, бродяжництва [3].

У нашій державі було створено уповноважені органи Національної поліції України, що відповідають за надання допомоги від насильства. Дитина вправі особисто звертатись в такі органи. Розголошення інформації, наданої дитиною, може завдати їй шкоди, тому без згоди законного представника це заборонено. Також держава гарантує дітям рівний доступ до безоплатної правової допомоги, для забезпечення захисту їхніх прав. Це регламентує стаття 3 Закону України «Про охорону дитинства».

Поліцейські уповноважені проникати до житла особи без вмотивованого рішення судді у невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням домашнього насильства, у разі безпосередньої безпеки для життя особи. На жаль, компетентні органи, не завжди беруться за справу через недостатню кваліфікацію. Зазвичай вони передають справу до служби у справах дітей, центри соціальних служб для сім'ї та інші. Це пояснюється малозначністю протиправного діяння. Або порушення приймаються і через неправильну класифікацію закінчувалось закриттям кримінального провадження [2].

Під час надання допомоги дітям, які постраждали від домашнього насильства, потрібно враховувати їхній вік, стать та психічний стан. Необхідними умовами є окремі кабінети, у яких проводяться бесіди з жертвами.

Можна дійти висновку, що не кожна сварка у сім'ї є домашнім

насильством і не кожен акт домашнього насильства є злочином. Через недостатню кваліфікацію поліцейських, може надаватись невідповідна допомога дітям – жертвам домашнього насильства.

1. Про права дитини : Конвенція ООН (Конвенція ратифікована Постановою ВР від 27 лютого 1991 р. № 789-ХІІ (789-12)). URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021.

2. Запобігання та протидія домашньому насильству підрозділами Національної поліції [Текст]: метод. рек. / [В.Л. Костюк, Н.В. Федоровська, М.В. Пашковська]. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2021. 42 с.

3. Муханова Е.Д. Насилие в семье: проблема социальная и правовая. Наука и мысль: электронный научный журнал. 2017. № 4. С. 144-149.

4. Про запобігання та протидію домашньому насильству. Закон України від 07.12.2017 р. 2229-VIII (станом на 01.01.2021). Відомості Верховної Ради України. 2018. ст. 35.

Махтура Катерина Сергіївна

слухач магістратури факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності
науковий керівник:

Гаркуша В'ячеслав Вікторович

доцент кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

СУТНІСТЬ ЮВЕНАЛЬНОЇ ПРЕВЕНЦІЇ В СИСТЕМІ ЗАПОБІГАННЯ ДЕЛІКТНІЙ ПОВЕДІНЦІ СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ

Дитина є об'єктом підвищеної уваги з боку родини, суспільства, держави. Унаслідок фізичної та розумової незрілості людина до набуття повноліття потребує спеціальної охорони й піклування, включаючи належний правовий захист із моменту народження. Дитина має бути повністю підготовлена до самотійного життя в суспільстві та вихована в дусі гуманістичних ідеалів, і особливо в дусі миру, гідності, терпимості, свободи, рівності та солідарності. Втім, ані родина, ані суспільство не завжди здатні створити відповідні умови розвитку та виховання неповнолітнього члена соціуму. Зазначена ситуація обумовлюється низкою соціально-економічних та політично-правових факторів, недоліками в організації роботи уповноважених органів публічної влади, руйнуванням культурних традицій виховання дітей та піклування про них у родинному та соціальному середовищі.

Окрім того, серед пріоритетів Концепції Державної соціальної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини»